

עמ"ת 36138/09/16 - מדינת ישראל נגד פאץ אלטראביין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

15 ספטמבר 2016

עמ"ת 16-09-36138 מדינת ישראל נ' אלטראביין(עוצר)

לפני כבוד השופט ארץ יקואל
מדינת ישראל
העוררת

נגד
המשיב
פאץ אלטראביין (עוצר)

nocchim:

ב"כ המבקשת - עו"ד מيري ביטון הראל

ב"כ המשיב - עו"ד ירון פורר

המשיב הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון - לציון (כב' השופט ד'. קליטמן) במ"ת 16-07-25872 מיום 14.9.16 בגדירה הורה על שחרור המשיב למעצר בית מלא בראת בפיקוח צמוד של שני מפקחים בני משפחה.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של התפרצויות לבית מגורים, חבלה כשהעבירין מזין וניסיון גניבה. בד בבד עם כתב האישום הגישה העוררת בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, המשיב פרץ לבית נעול וasad חפצים שונים. בסמוך לשעה 04:30, שבו שני המתלוננים לבתום והבחינו במשיב. המשיב היכה את אחד המתלוננים באגרוףיו ויצא לחצר הבית, מקום בו נתפס על ידי שני המתלוננים. המשיב נאבק בהם, הוציא מכיסו חפץ חד דמי סכין וזכיר את אחד המתלוננים בפנוי, בצווארו, בידיו, בחזהו

עמוד 1

ובגבו, תוך שפצע בשטויות גם את המתלוון الآخر. המתלוון שנדרך או שפצע בבית החולים למשך ימים ונגרמו לו חבלות בחלקו גופו השווים בדמות חתכים, סימני דקירות, נפיחות והמטומה והוא נזקק לתפרים ולהשגה רפואי.

בchaltea מושא הערר, ציין בית המשפט קמא כי אין מחלוקת אודות קיומן של ראיות לכוארה למעט בעניין ניסיון הדקירה והתרשם כי ניתן לשחרר את העורר למעצר בבית מלא בפיקוח שני גיסוי, כהמלצת שירות המבחן. בסופו של יום ולאחר שירות המבחן פסל חלק מהחלופות המוצעות והתרשם מכך אשר ולאחר שבית המשפט קמא חקר את החלופות המוצעות והתרשם מיכולת חלק מהן להציג גבולות ברורים למשיב, אושרה חלופת המעצר כהצעת שירות המבחן. עוד הבהיר בית המשפט קמא, כי חלוף זמן מאז מועד האירוע מושא האישום ועד מועד מעצרו של המשיב, באופן המלמד על רמת מסוכנות שאינה מצריכה מעצר אחורי סורגי ובריח. בית המשפט קמא התרשם אף מהימנעות המשיב מביצוע עבירות ממשך העשור האחרון.

העוררת טעונה כי יש להתערב בהחלטת בית משפט קמא ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. לשיטתה, שגה בית המשפט קמא בהערכת המסוכנות הנשקפת מהמשיב ובהתיחסות להתנהלות המשטרת בעניינו על פני ציר הזמן. העוררת טעונה, כי ד.אן.אי התגלה בזירה רק ביום 16.5.31, ביום 16.6.9 התקבלו תוצאות הבדיקה ביחידת החוקרת וביום 16.6.14 נעצר המשיב. עוד טוען, כי לא ניתן משקל ראוי לעובדה לפיה המשיב פצע אחד המתלוונים באופן נרחב באמצעות סיכון שנשא בכליו. לדידה של ב"כ העוררת, הנסיבות שגגרמו למתלוונים והחזקת הסיכון על ידי המשיב גוברות על שיקולים הקשורים במועד מעצרו של המשיב, שאינם מפחית מסוכנותו. ב"כ העוררת הוסיפה וטענה, כי שגה בית המשפט קמא בהעדפותו לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בית בפיקוח. הודגש כי שירות המבחן התרשם מקיים של רמת סיכון ביןונית להישנות עבירות בתחום הרכוש ואף בתחום האלים מטעם המשיב, תוך שהובחר כי הלה נוטה לפעול מתוך יצר היישרות, כשהתמודדו עם צרכי משפטו מרובת הילדים מהוות, לכשעצמה, גורם סיכון נוסף. בנסיבות אלו, סבורה העוררת כי לא ניתן להורות על מעצר בית בעניינו של המשיב, רק משומם שהמפתחים המוצעים יכולים להציג בעבורי גבולות. בנוסף, טעונה ב"כ העוררת כי מערך הפיקוח עליו הורה בית המשפט קמא אינו ראוי. לגישה, המפתחים שאושרו הם שני גיסוי של המשיב אשר אינם מתעדים להתגורר ביחד עמו והם מצויים בעבודתם בין השעות 08:00 - 22:00, כך שהמשיב לא יהיה מפוקח בשעות אלו.

במהלך הדיון שהתקיים מלפני, חזרה ב"כ העוררת על טעונתה והדגישה את מסוכנותו של המשיב, את מצבו הכלכלי המגביר את מסוכנותו ואת נטייתו לפעול ללא שיקול דעת. בנסיבות אלו, טוען כי אין לתת אמון במשיב בתנאי סף הנדרש לשם שחררו לחלופת מעצר. ב"כ העוררת שבה והביעה ספקנות אשר ליכולהן של החלופות המוצעות לשחות עם המשיב ולפרק עליו.

למולא,טען ב"כ המשיב כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא, שהוא ער לחומרת מעשיו של המשיב אך החלטת להעדייף חלופת מעצר בעניינו בהתחשב בהמלצת שירות המבחן, בעברו הישן, בגילו, בטיב החלופה ובחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד שנעצר.

לאחר שעניינו בטענות הצדדים ובהחלטת בית המשפט קמא ולאחר שנתי דעתו להמלצות שירות המבחן ולמכלול נסיבות העניין, הגעתו לכלל מסקנה כי דין הערר להידוחות.

כידוע, גם בעבירות מן החמורים ביותר וגם כשמתעוררת עילת מעצר בגיןינו של הנאשם, עדין שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להורות על שחרור נאשימים בתנאים שפוגעתם בחירותם פחותה (ר' בש"פ 11/11/1911 **רוהה נ' מד"י** [22.3.11]; בש"פ 5927/10 **פלוני נ' מד"י** [16.8.10]; בש"פ 6247/10 **רבינוביץ נ' מד"י** [1.9.10] ובש"פ 6539/07 **בן מיר נ' מד"י** [9.8.07]).

כבר נקבע כי: "חומרת העבירה היא שיקול הפועל כנגד קביעת חלופת מעצר, אך רק כשיקול שמננו ניתן ללמידה על התנהגוות הצפואה של הנאשם בעtid. ואולם, גם כאשר המעצר נסמך על חזקת המסווכנות הנובעת מחומרת העבירה, גורם זה עשוי לאבד את כוחו בשל גורמים אחרים השוללים את החשש בפגיעה בביטחון הציבור".

סבירני כי קיימים די והותר גורמים בעניינו של הנאשם ניתן ללמידה על שלילת החשש כי יפגע בביטחון הציבור ככל שישוחרר כפי שהחליט בית המשפט קמא.

בהחלטתו, לא התעלם בית המשפט קמא מהסיכון הנובע מהמעצר, אך התייחס לכך כי העבירות בוצעו זמן רב טרם מעצרו וכן לעובדה כי היחידה החוקרת השתתפה בכל הקשור במעצרו על פני חמישה שבועות מאז שהיא מודעת למעורבותו בפרשה. בית המשפט קמא התרשם מכך כי יש בנתון זה כדי להצביע על הערכת המסווכנות המסוגגת מטעם העוררת עצמה בעניינו של הנאשם ואני רואה עין בעין עם התרשםותו זו.

בנוסף, בית המשפט קמא נסמך על תסקירו השני של שירות המבחן, בו הומלץ להורות על שחרור הנאשם לחלופת מעצר בפיקוח שני גיסוי. שירות המבחן המקצועני התרשם כי הנאשם נמנע ממעורבות בפלילים מזה מספר שנים, הצלח לניהל אורח חיים תקין בד"כ והתאמץ להתמיד בעבודתו ולדואג לפרנסת משפחתו.

בחינת מסוכנותו של הנאשם, לא התרשםתי כי הנאשם לשעה לשעתו הקשות, מעלה חשש כי הנאשם עלול לחזור על מעשים דומים, שעה שיימצא במצב של מגירה בבית מלא בפיקוח צמוד. אף שההעשים המיוחסים למשיב מגלים אופי רע ואלים, לא ניתן לקבוע בביטחון כי הם מעמידים על מועדותם לביצוע עבירות נוספות. על בית המשפט להתרשם מאופיו של הנאשם, מאישיותו וмотכוונו וללמוד אם נשקפת ממנו סכנה לציבור (ר' בש"פ 6700/04 **מד"י נ' גרה** [19.7.04]). גם בהקשר זה, עברו המרחק של הנאשם, גילו הצעיר, טוב החלופה והמלצת שירות המבחן שהתרשם ממאפיינים חיוביים בעניינו של הנאשם וממסוכנותו ביןונית, מצדיקים העדפת שחרורו לחלופת מעצר. בנסיבות אלו, אני מתבקש לראות כיצד חומרת מעשי הנאשם בלבד יכולה לבדה פועלת כנגד שחרורו לחלופת מעצר, באופן המלמד על התנהגוות הצפואה בעtid וכדי קביעה חריגה שחלופה בעניינו לא תסכן כלל.

בית המשפט קמא חקר את החלופות המוצעות גם שירות המבחן עשה זאת בהרחבה. גם שירות המבחן וגם בית משפט קמא התרשמו כי החלופות שנקבעו מבטאות תקיפות מתבקשת נסיבות כלפי הנאשם, כי הן מודעות לתפקידן, תוך שביכולתן להציג בפניו גבולות ברורים. לא בכדי פסלו שירות המבחן ובית המשפט קמא חלק מהחלופות המוצעות, לאחר שהתרשמו כי לא יהא ביכולתו להציג בעבור הנאשם גבולות חיצוניים תקיפים וברורים.

בית המשפט העליון קבע לא אחת שאין זה נכון לצפות מחלופת מעצר לספק מענה מוחלט למסוכנות הנש��פת מנאשם ודברים בלשון אומרים: "חולופת מעצר לעולם אינה הרמטית כמעצר אחורי סורג ובריח, ונינתן להסתפק בחולופה המבטיחה את שלום הציבור במידה סבירה" (ר' בש"פ 11/1734 בן צבן נ' מד"י [10.3.11]).

שוכנעתני כי עסוקין בחולופות שיבטיחו את שלום הציבור במידה שהנה יותר מסבירה. לא ברורה עד תום עמדת העוררת לפיה נוצר פער בשעות הפיקוח על הנאשם, לנוכח החלטת בית המשפט קמא כי על החלופות לפקח עליו באופן צמוד והדוק. כਮובן שהוחידה החקורת רשאית לבקר את מהלך מעצר הנאשם בבית של המשיב וככל שתמצא כי הוא אינו מפוקח כנדרש, יכול שייעצר על אתר ושיחולתו הביטחוניות כפי שנקבעו.

מכל אלו אני סבור כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא להורות על שחרור הנאשם לחולופת מעצר בית מלא בפיקוח צמוד והערר, אפוא, נדחה.

ניתנה והודעה היום י"ב אלול תשע"ו, 15/09/2016 במעמד הנוכחים.

ארז יקואל, שופט